

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget, de stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sættes under Forhandling under eet.

Ordføreren (Pürschel): Forinden jeg gaar over til at gøre Rede for den Betænkning, der foreligger, vil jeg lige nævne nogle Tal til Belysning af, hvor stor Betydning det Institut har, som her er Tale om.

Efter de foreliggende officielle statistiske Meddelelser blev der i Aarene 1885—94 gennemsnitlig straffet 629 Personer paa mellem 10 og 18 Aar. I Tiden 1897—1900 blev der straffet 397, hvoraf de 120 var mellem 10 og 15 Aar. I Tiden 1901—05 blev der straffet 377, hvoraf 29 var mellem 10 og 15 Aar. Der viser sig altsaa allerede her en stærk Tendens i Retning af ikke at straffe ganske unge Personer, og denne Tendens fik i 1905 Udtryk ved, at man hævede den kriminelle Lavalder fra 10 Aar til 14 Aar. Dette bevirker, at Tallene er lidt vanskelige at sammenligne, fordi Grænsen mellem Strafferammerne tidligere var 10—15 og 15—18. Samtidig blev der givet Tilladelse til betingelsesvis Fritagelse for Tiltale, og Værgeraadsløven kom. Denne Lov havde saa den Virkning, at i Tiden 1906—10 blev der kun dømt 205 Personer i Alderen fra 15 til 18 Aar, i 1911—15 var Gennemsnittet 228, og saa kommer vi ind i Krigsperioden, hvor der i 1916 dømtes 223, i 1917 265 og i 1918 405. Derefter falder Tallet rask, naar sit foreløbige Minimum i 1922 med 97, i 1923 var det 120, i 1924 72 og i 1925 73, og saa foreligger der i Bemærkningerne til Lovforslaget opgjort, at der i 1927 dømtes 64. Dette Tal er, efter hvad jeg har faaet oplyst, ensbetydende med det samlede Antal af Domfældelser, som fandt Sted af Personer mellem 15 og 18 Aar. Det fremgaar ligeledes af Bemærkningerne, at samtidig blev 669 Personer fritaget for Tiltale, det vil sige, at der er knap 10 pCt. af dem, der har gjort sig skyldige i Lovovertrædelser, som er blevet dømt derfor. Det vil altsaa ses, at dette Institut har en ganske afgørende Betydning for Behandlingen af de ganske unge Personers Lovovertrædelser. Den stærkt faldende Kurve for Domfældelser svarer jo ingenlunde — det maa man ikke tro — til en lige saa stærkt faldende Kurve for Lovovertrædelser, men den viser, at Samfundet har anset det for rigtigt at gaa

en anden Vej ved Behandlingen af disse unge Personer end den at straffe dem.

Af den omdelte Betænkning vil det nu ses, at Udvalget er enedes om at anbefale Lovforslagets Gennemførelse med en Række Ændringer, om hvilke der er opnaaet Enighed indenfor Udvalget og med Ministeren. For at lette Oversigten over Ændringernes Betydning er paa Side 7 optaget Forslaget, saaledes som det vil komme til at se ud, hvis Ændringerne vedtages.

Lovens Formaal, at simplificere Forretningsgangen paa dette Omraade, blev straks tiltraadt fra alle Sider, og dette var ogsaa meget naturligt, idet det baade betød en Lettelse af Arbejdet og en Vinding for de paagældende Personer at faa Afgørelsen saa hurtigt som muligt. Det første Spørgsmaal, der frembød sig under Behandlingen i Udvalget, var dette, om man skulde stræbe at give Loven en saadan Form, at den uændret kunde optages i Straffeloven, eller om man skulde følge Justitsministeren og saa nøje som muligt begrænse Arbejdet til kun at ændre den gældende Lov i det Omfang, der var absolut nødvendigt for det, der var Lovens Formaal. Personlig stod jeg nærmest paa det første Standpunkt. Resultatet er vel blevet, at man er gaaet en Mellemsvej; man er gaaet lidt videre med Ændringerne end strengt nødvendigt for Formaalet, men det har ikke været tilstræbt — om det desuagtet skulde være naaet, er en anden Ting — at give Reglerne en saadan Formulering, at de uden yderligere Overvejelse kunde gaa over i Straffeloven, og man har derfor fra alle Sider ønsket at forbeholde sig at staa ganske frit ved Behandlingen af de herhenhørende Bestemmelser i Straffelovforslaget.

Den Ordning, der, hvis Udvalgets Indstilling følges, vil blive gældende, er i Hovedtrækkene følgende: I de Tilfælde, hvor Statsadvokaten mener, at Tiltale bør frafalde, træffer han selv Afgørelsen; dog skal Værgeraadene høres forinden, navnlig for at udtale sig om, hvilke Vilkaar der efter Raadenes Mening ifølge deres Kendskab til den paagældende og til hans Hjem bør stilles. Der staaar, at dette i Regelen skal ske, og man har herved givet Lovbestemmelsen en vis Elasticitet. De Tilfælde, der er tænkt paa her, er navnlig saadanne, hvor der af en eller anden Grund vil være daarlig Tid til at indhente Erklæringen eller, at der maaske slet ikke er Anledning dertil, fordi Statsadvokaten skønner, at det paagældende Hjem selv vil være i Stand til, efter at være blevet opmærksom paa den